

A szeretet, a tudás és a siker közössége

Ötvenévnnyi oktatást ünnepeltek

Megható, felemelő emlékműsornak lehettek részesei, akik október 26-án, szombaton ellátogattak a Vörösmarty Mihály Gimnáziumba. Fennállásnak 50. évfordulóját rendhagyó módon ünnepelte az intézmény.

Sokan ünnepelték együtt a gimnáziumot

A születésnapoz torta is dukál

Egykori és mostani pedagógusok, diákok és barátok ünnepeltek együtt a Vörösmarty Mihály Gimnázium elmúlt 50 évét szombaton. A jubileumi gálaest a múltról való emlékezés mellett a jelen értékeit is megmutatta. Az estnek egyebek mellett az adott különleges hangulatot, hogy a műsorban egykori és jelenlegi vörösmartys diákok léptek színpadra.

Már délután háromkor sokan gyűltek össze az Alsó utcai zárdánál, hogy együtt emlékezzenek az emléktáblát megkoszorúzza arra a három évre, amit a gimnázium diákjai töltöttek az itteni, általános iskolai épületben.

A jubileum alkalmából rendezett ünnepségen, ahogy az lenni szokott; szó esett múltról, jelenről és jövőről. Az 50 esztendő képekben és szavakban elevenedett meg. Volt és jelenlegi pedagógusok, igazgatók, diákok, közéleti személyiségek mesélték el, kinek mit is jelent az érdi Vörösmarty Mihály Gimnázium. A zenés, táncos, prózás összeállítás *Benczéné Dizseri Márta* tanár munkáját dicsérte.

Sokféle hangszer megszólalt

Az ünnepségen megjelent *Aradszki András* országgyűlési képviselő is.

– Nagy szükség van az ilyen alma materekre. Azt mondják, ötven év nem nagy idő egy iskola életében. De nem is számít az idő, mert egy iskola minden évben, amikor új gyermekek jönnek, megfiatalodik és megújul. Ezt mindig lehetett érezni az érdi gimnázium szellemiségén. A tanárok nem hagyják elveszni a gyermekeket, néha pótolják mindazt, amit mi szülők elmulasztottunk és sikeres, hazaszerető, szüleikre és hazájukra gondoló fiatalok hagyják el egyre nagyobb számban az iskolát – hangzottak a kedves szavak.

T. Mészáros András polgármester, mint az est fővédnöke, és mint volt vörösmartys diák köszöntötte a vendégeket.

– Ha azt a betűszót elolvassuk: VMG, mindenki számára nyilvánvaló, hogy egy nagyon pozitív fogalomról, Erd büszkeségéről, a Vörösmarty Mihály gimnáziumról van szó. Hogy ez fogalom lehetett, és 50 év után már elmondhatjuk, hogy patinás fogalom lett, az itt tanító tanároknak és az itt tanuló diákoknak köszönhető. Az érdi Vörösmarty Mihály Gimnázium a szeretet a tudás és a siker közössége – mondta meghatottan a polgármester.

Amikor minden évben november utolsó szombatján összegyűlnek az iskolában az öregdiákok, pár percben emlékező szívvel gondolnak azokra az elhunyt tanárookra és diák társakra is, akik már nem lehetnek közöttük. Az emlékezés szomorú aktualitása, hogy a közelmúltban tragikus körülmények között elhunyt egy kedves vörösmartys diák. Mások mellett órá is emlékeztek egy dallal.

Pfeiffer Ádám alapítótanár könnyeivel küszködve elevenítette meg a hőskort.

– Amikor 1967 szeptemberében följöttünk ide az új épületbe, a gimnázium teljes vertikuma kialakult, hiszen negyedik, harmadik, második és első osztályaink voltak már akkor. Mi tanárok is időközben kiegészültünk: akkor érkezett hozzánk hivatalos kinevezett igazgatónak *Dizseri Sanyi* bátyánk, akit innen az összes öregdiák nevében szeretettel köszöntünk. Kialakult a tantesület és az alapító évek után a hőskor tovább folytatódott – emlékezett vissza a nyugalmazott tanár.

Az összegyűlt diákokat, pedagógusokat köszöntő *Rózsa Józsefné* korábbi igazgatóasszony megható gondolatokkal csatlakozott az előtte szólókhoz.

A Forrás Néptáncegyüttes erősen kötődik a gimnáziumhoz

– Valamennyien kötődünk az intézmény épületéhez, amely állandóan megújul, megsempül, átalakul. Kötődünk az udvarhoz, a tanítványaink által ültetett fákhöz, bokrokhoz és virágokhoz. Kötődünk az intézmény szellemiségéhez, amely hagyományörző, de mindig megújul – mondta és hozzátette: máig szívdobogva gondol vissza az itt eltöltött éveire.

Bakos Mária nyugalmazott igazgatónő beszédében röviden felvázolta, hogy változásokkal teli időszakot tudhat maga mögött az intézmény és köszönetet mondott a számtalan dolgozónak.

– Csodálatos dolog így együtt látni több generációt. Csodálatos dolog átélni, hogy ilyen sokan szeretik a Vörösmarty Mihály Gimnáziumot... Mindenkinek nagyon köszönöm azt, amit az

iskoláért tett: a mindig mosolygós kedves portás néniktől, a gazdasági irodában dolgozó adminisztratív munkatársakon keresztül a nagy tudással felvértezett tantesületig és az okos és tehetséges diákokig.

Ezt követően *Antunovics Antal* önkormányzati képviselő fejezte ki köszönetét mindazoknak, akik az évek során az iskolát választották és támogatták.

A beszédek, visszaemlékezések nyomán meghitt hangulatban telt az ünnep. Több felszólaló hangsúlyozta, hogy a középiskola mennyire fontos az érdi embereknek és sokan kiemelték azt is, hogy az iskolának nemcsak dicső múltja, hanem bizakodásra okot adó jövője is van.

Az érdi gimnáziumi oktatás 50. évfordulójára jubileumi évkönyv is készült. Az elmúlt évtizedeket összefoglaló kötet megvásárlásával a gimnáziumi alapítványt támogathatták az érdeklődők. A vendégeket

Volt és jelenlegi diákok álltak színpadra

az este folyamán volt diákok képzőművészeti alkotásaiból összeállított rendhagyó iskola-történeti kiállítás várta.

Kovács Renáta

A szerkesztő jegyzete

Készülődés

A dolog számszaki részével nincs semmi gond. Bárki utánaszámolhat: az első vasárnap időpontja változó, általában november 27. és december 3. közé esik; tavaly például november 28-án került az asztalra a koszorú, jövőre, 2012-ben december 3-án lobbanhat fel az első, az egyik lila gertya, idén pedig november 27. volt a kezdő időpont, az első vasárnap. Igen, az adventről van szó, a kereszténység egyik legnagyobb ünnepi időszakáról, amely a karácsony előtti negyedik vasárnappal veszi kezdetét és egészen vízkeresztig, vagyis január 6-ig tart. Maga a szó a latin *Adventus Domini*, az Úr eljövetele kifejezésből származik, az időszak pedig nem más, mint a karácsonyt megelőző várakozás, a készülődés az ünnepre.

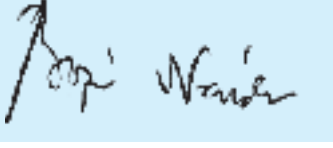
Ilyenkor rendbe tesszük a lakást, szűkebb környezetünket, ami igazán nem nagy és nem különösebben bonyolult tennivaló: némi takarítószer, célirányos program, néhány jól elhelyezett vezényszó szükségeltetik, és máris tiszta a függöny, az ablak, pormentes a szőnyeg, ragyog a csempe, a konyhakő. Ennél sokkal összetettebb, nagyobb figyelmet igénylő feladat rendet csinálni, kitakarítani „belül” is, pedig erre is nagy szükség van. Ki lehet dobni a használhatatlan, régi kacatokat, megtisztítani az értékes holmikat a rájuk rakódott portól és engedni, hogy átjárjon a jól ismert, de napjainkra már-már feledésbe merült friss tisztaságillat.

Ennél is fontosabb azonban, hogy pontosan tudjuk: mire is készülünk. Mert valamire mindig. Van, mikor az időjárás változásaira, napsütésre, vagy éppen havazásra, de legjobban talán mindennapi életünk

feltételeinek, a helyzetünknek a javulására. Nélkülözhetetlen ehhez természetesen az alapos, külső-belső megtisztulás is, hogy valóban „tisztá forrásból” meríthessünk – lényeges, csak kevés. Lehet, hogy katonás rend lesz a lakásban, hogy minden ragyog majd a tisztaságtól – és? Kitaláljuk-e szeretteink kívánságát, előteremtjük-e éppen azt a karácsonyi ajándékot, aminek legjobban örülnének? Le tudunk-e majd ülni békésen az ünnepi asztalhoz, tudunk-e beszélgetni, tudunk-e figyelni a másikra, előjönnek-e belőlünk a tiszta szavak és szándékok – vagy csak közvetítjük a külvilág feszültségeit barátainkra, a családra, társunkra is? Mi lehet a legjobb módszer, a legcélszerűbb recept ahhoz, hogy az adventi készülődés eredményeként olyan ünnep szülessen, amely valóban ünnep? Amikor nem a harc, nem a küzdelem, nem a verseny a fontos. Amikor a cél nem a több pénz, nem a magasabb pozíció elérése, de még csak nem is a minél drágább, értékesebb ajándék beszerzése, hanem valami egészen más.

Lehet, hogy túl sokat készülődünk, és így éppen a lényeg vesz el – mert valamire mindig készülünk. Természetesen az még nagyobb baj lenne, ha nem lennének célok előttünk, ha nem akarnánk mindig valami újat, valami mást elérni, jöllehet, ennek nem kell feltétlenül anyagiakban kifejeződni.

Maradjunk tehát abban, hogy készülődünk, és ez jó dolog – kiváltképp, ha azt is tudjuk, hogy mire.

Csomagolás

dobozolnak, sőt, apró betűs tájékoztatót is tesznek mellé, hogy ezzel is bizonyítsák, miért kell többet fizetni érte, mint korábban.

Valóban, a csomagolással többbe kerül az áru, amit vásárlói, azaz, mi fizetünk meg. Minden csomagon rengeteg olvasható dolog van. Szerepel rajta az áru eredete, a gyártó neve, lakhelye, címe, olykor telefonszáma, ahol reklamálni lehet. Ugyancsak világosan olvasható az áru minőségi lejáratainak határideje. Ez az a nap, ameddig az élelmiszer fogyasztható. Mi történik, ha egy üzletben lejárt a fogyasztóhatóság ideje? A főnök nyilván utasítja az egyik alkalmazottját, ragasszon ezekre vadonatúj lejárati cédulácskát. Érdekes módon, nem minden áruházban tartják be azt a fontos, sarkalatos szabályt, hogy az új cédulával a régit el kell takarni, hanem a „slendrián” alkalmazott a régi mellé ragasztja.

Nekem például egy hónapja egy olyan ízlésesen csomagolt császárszalonna jutott birtokomba, amelyen békésen, egymás mellett szerepelt a két cédula. Egyiken az állt, hogy október 5., a másikon, hogy november 15. Nosza vissza, a majdnem leírtam a nevét áruházba? Bizony, nem! Erre a magatartásra számít az eladó is, miszerint a vásárlónak nincs ideje az idegeit pazarló reklamációra. A kukás bődönbe dobtam? Megkóstoltam, majd

belehaltam? Nem, feleségem felfőzte, aztán – így megabált állapotában – elfogyasztottuk apránként.

Mindezt az „intimitást” azért tártam a nyilvánosság elé, hogy olvasóim okuljanak belőle. Mint vásárló azok közé tartozom, aki azt hiszi, hogy a pénzért mindig minőségi árut kap. Ezért aztán minden tiszteletem azoké, akik hitetlenkedve, alaposan megapogatva, forgatva az árut, még az olvasó szemüvegüket is előkotorva böngészni kezdik az apró betűs tájékoztatót. Sőt, nemrégiben tanúja voltam, amikor egy asszony addig kérdezősködött, majd kiabált, amíg elő nem került egy eladó, akitől szóbeli bizonyosságot is követelt az áru jó minőségét illetően.

A mostani karácsonyi vásárlások idején is ilyen körültekintő figyelemmel kellene a boltokban körülnézni, mint az asszony, akinek módszerével én találkoztam. Szerencsére, manapság a kereskedelem tevékenységét, az áruk megbízható voltát és garantált minőségét rendszeresen ellenőrzik az illetékes szervek. Elsősorban próbavásárlásokkal, a raktárak és készletek tétel szerinti ellenőrzésével. De nekik se higgyünk! Mi magunk vizsgáljuk meg a kiválasztott portékát, és csak akkor menjünk a kasszához, amikor meggyőződünk: ha szépen be is van csomagolva, valóban erre van-e szükségünk és a kiválasztott holmi a pénzét is megéri.

Bíró András